

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558535024/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

han den kjække Esberns Søner og deres tilkommende Svogre til at følge med til Ribe, hvor Kongen nu samlede sine bedste Mænd omkring sig.

»Streng Hr. Ridder! – afbrød Frue Helene ham – vil I skræmme Livet af mig og mine Døtre og paa cengang berøve os al mandlig og ridderlig Bevogtning her paa Gaarden? I og Kongen har nok isinde at erobre hele Verden, saavidt jeg mærker, og saa skal Qvinderne her i Danmark forsvare sig selv. Vel har vi paa Slægtens Vegne Fru Inges og stolt Ingefrids kjække Exempler for Øie; jeg og mine Døtre troer jeg heller ikke vilde være bange for at lade nogle Skibe bore i Grund, hvis vi dermed kunde frelse Land og Konge; men Amazoner ere vi dog ikke, og bliver her ikke en Mand tilbage paa Gaarden, troer jeg vi døe, om ikke just af Frygt, saa af Kedsommelighed.»

»I gjør vort Kjøb alt for megen Ære, ædle Frue! – svarede Grev Albert – næst den Ære at staae Kongen og Fædrelandet bi, vilde vist enhver høflig dansk Ridder ansee det for den største Ære, at kunne more Eder og eders ædle Døtre her i Fruerstuen, helst naar han kom hjem fra en Seier – tilføiede han lidt skarp – og havde givet Prover paa, at han ikke var de Skjønnes Opmærksomhed og Deeltagelse uværdig.»

»Jeg følger med til Ribe«, sagde den ene Ridder efter den anden.

Fru Helene saae, det var blevet Aivor, og at Esbern Snares Helteblod var kommet i Bevægelse hos Sønerne, medens Døtrene sade stille med Taarer i Øinene. Hun kastede Nakken lidt spidsk tilbage: »Nu vel, – sagde hun efter et Øiebliks Betænkning – saa reise vi Alle da til Hove; jeg har Grund til at haabe, at vi hverken vil være Kongen, eller Prindsesse Regitze uvelkomne, saameget mere som Prindsessen forlængesiden har indbudet mig til sig paa Ribehuus. Jeg haaber da vorre tapre Riddere og Beskyttere ikke har større Il med at staae Hedninger ihjel, end at de kan modtage og beskytte tre christelige forladte Damer; thi jeg har nu ikke engang min lille Knud hjemme: han rider Ranke paa sin Morfaders Knæ; min gamle Fader Hertugen kan ikke afsee ham og troer ikke sin Datter saa forladt af al ridderlig Beskyttelse i Danmark.»

Ved denne Frue Helenes pludselige Beslutning blev Grev Alberts alvorlige Ansigt endnu mørkere og strengere, end sædvanligt, og han syntes at læse i Bisp Peders Miner, at han nu troede sin ufordeelagtige Mening om den skønne Frues Letsindighed eller vel endog strafvær-